

חמש דקות קדימה



רועי פרל

חמש דקות קדימה
סיפור ישראלי ספקולטיבי

© 2026 רועי פרל
כל הזכויות שמורות.

כתיבה ועריכה: רועי פרל
עיצוב ועימוד: רועי פרל
איורים ועיבוד חזותי: רועי פרל, בסיוע בינה מלאכותית

מהדורה ראשונה, 2026

forepick@gmail.com

זהו סיפור בדיוני. דמויות ואירועים שאינם היסטוריים הם פרי היצירה.

חמש דקות קדימה

סיפור ישראלי ספקולטיבי

רועי פרל

//// /

„אני יודע איך זה נראה בסוף”

חמש דקות קדימה

ספטמבר 2026

השעון של אבא הקדים תמיד בחמש דקות.

”כדי שלא נאחר”, היה אומר.

”אבל אתה יודע שהוא מקדים”, היה חנן אומר.

”ואתה יודע שהפקק מתחיל בשבע ובכל זאת יוצא בשבע. בוא לא נעשה תחרות, אה? ממילא כשאני ממהר אני שוכח שהשעון מקדים, וזה עושה את העבודה”.

בכל יום שישי היה אבא מקרב את השעון לאוזן, כאילו יש לו משהו אישי לברר עם התקתוק, ומסובב בעדינות את הכתר. חנן זכר את ההמתנות לצדו במכונית, מנוע כבוי, כשהם כבר לבושים לחג ואף אחד בבית המארחים עוד לא פתח חלון. אבא היה מניח את הידיים על ההגה ומביט ישר לפניו, מרוצה מחמש הדקות שהצליח להציל.



אחרי שאבא מת, השעון נשאר במגירה עם טלפונים ישנים, מפתחות שלא פתחו שום דבר ומחברת דקה מהמלחמה. חנן תיקן מקררים לפרנסתו. לשעון, משום מה, לא מצא זמן.

בספטמבר 2026 מיכל ביקשה שימצא את מפתח האלן של כיסא האוכל. בתם נועה ובעלה תומר עמדו להגיע עם בתם ליבי הקטנה, וכבר שבוע שהכיסא נשען על הקיר כמו הבטחה של קבלן.

"המפתח לא נעלם", הסביר. "הוא פשוט בממד אחר".

"אז תיכנס לשם ותחזור איתו".

מהסלון נשמעה כתבת סיכום על שלוש השנים האחרונות. תמונתו של נסראללה התחלפה בתמונתו של סינוואר, ואחריה הופיע חמינאי. שלושתם כבר לא היו בחיים. אחר כך הראו מפציצים אמריקניים ושמי טהרן. חנן זכר את הקיץ שבו ישראל עוד ניסתה לפנות שני אוהלים של חיזבאללה בהר דב באמצעות מתווכים.

הוא הסתכל במסך. אחר כך במיכל.

היא העבירה זיתים מקופסה לצלחת. ליד הכיור חיכתה צלחת קטנה נוספת, עם המלפפונים החמוצים שנדב כל כך אהב. לפעמים הידיים שלה עדיין ערכו שולחן לכולם.



חנן הרים את המחברת הדקה. מאז הקיץ שעבר לא פתח אותה. מתחתיה מצא את השעון. הוא החזיר את המחברת למגירה ומשך את הכתר הקטן שבצד השעון.

משהו נקש. הוא הרגיש נפילה קטנה בבטן, כמו במעלית שמתחילה לרדת. לרגע נסתמו לו האוזניים, ואז חזר זמזום המקרר.

"אם אתה מדבר עם נדב, תגיד לו שיביא כיסאות", קראה מיכל מהמטבח. "ושלא יגיד שנסתדר. בפעם שעברה הוא הסתדר ואני ישבתי על שרפרף".

חנן נשאר עם היד במגירה.

בסלון כבר דיברו על עומסים בנתב"ג. כיסא האוכל נעלם. במקומו עמדה הספה הישנה, זו שבחורף הראשון למלחמה מסרו למשפחה משדרות. על השולחן נח עיתון של ערב שמחת תורה, תשפ"ד.

הוא פתח את הטלפון. בקבוצת המשפחה חיכתה הודעה קולית מאחיו, נדב. "חנני, חוץ מכיסאות צריך משהו? ואל תגיד מצב רוח, אין במכולת".

חנן השאיר את הטלפון ליד האוזן גם כשהקלטה נגמרה. בסופה נדב משך באף ומישהו ברקע ביקש ממנו לזוז עם העגלה. שלוש שנים שמע את קולו בסרטון מיום ההולדת של אמא, במשפט שנקטע לפני שהמצלמה הסתובבה. עכשיו אחיו עמד ליד קופה, החזיק כנראה שקית שעמדה להיקרע, וחיכה שיגידו לו אם חסר משהו.

הוא הפעיל את ההודעה שוב. בפעם השלישית הצמיד את המסך לאוזן עוד לפני שנדב התחיל לדבר.

מיכל יצאה מהמטבח, ניגבה ידיים והניחה כף יד על מצחו. פעם הייתה ניגשת אליו ככה בכל פעם שנראה חיוור. עם השנים כבר הסתפקה בהערה מהחדר השני.

"אתה לבן", אמרה.



חנן הביט בשעון שבכף ידו. הכל השתנה כשמשך את הכתר. בזהירות דחף אותו בחזרה פנימה, עד שנקש.

שוב אותה נפילה קטנה בבטן. כיסא האוכל חזר להישען על הקיר. מיכל עמדה ליד הכיור, ועל ידה נראתה הכווייה שקיבלה בפסח 2025. מהכניסה נשמע קולה של נועה, ואחריו בכי של תינוקת.

הוא חיכה רגע, ואז משך שוב את הכתר החוצה.

הספה הישנה חזרה. מיכל עמדה מולו, ידה עדיין על מצחו. הכווייה נעלמה.

חנן השאיר את הכתר משוך החוצה והרחיק ממנו את האגודל. נדב עוד חיכה לתשובה מהמכולת. לחיצה אחת תחזיר אותו אל נועה ואל ליבי, אל הרגע שממנו יצא. הוא לא ידע איך שעון שאפילו לא דייק בשעה עושה דבר כזה. כרגע היה צריך רק לדעת שיוכל לחזור.

הוא הניח אותו על השולחן ולקח את המפתחות של האוטו.

• • •

אודי ענה אחרי חמישה צלצולים.
"אני צריך לראות אותך. עכשיו", אמר חנן.
"גם אשתי".
"אודי".

משהו בקולו גרם לאודי להפסיק. הם הכירו מהמילואים, מהתקופה שבה עוד אפשר היה לדחוף את האוטו שלו כדי שיגיע. עכשיו אודי היה קצין בכיר בקריה. חנן עדיין הזכיר לו את שק השינה שהחזיר רטוב בלבנון.
"בוא".

בחניה חנן הוציא מחברת חשבוניות חדשה וכתב בעמוד הראשון:

מחר. שש וחצי. נובה. בארי. כפר עזה. שדרות. חטופים.

העט קרע מעט את הנייר במילה האחרונה.

הוא ידע למי להתקשר. אודי היה מסוגל להגיע עוד הלילה לאנשים שיכולים להזיז כוחות. הוא ידע מספיק פרטים כדי שלא יוכלו לפטור אותו בחיבוק ובהמלצה לנוח.



הוא יצא מהאוטו, ואז עצר.

עלה בו זיכרון מהחתונה של נועה. היא עמדה מולו בשמלה לבנה וביקשה שלא יבכה, כי היא עוד צריכה לצאת מכאן עם איפור. אחר כך הרגיש כמעט בגוף את משקלה של ליבי על כתפו, את הראש החם שנח בשקע הצוואר ואת כף היד שנשארה פתוחה על החזה שלו אחרי שנרדמה.

הוא דחף את הזיכרון הצדה בכעס. לא עושים חשבון כזה. לא קונים נכדה בחיים של אנשים.

אבל אחריו עלתה תמונה אחרת: מפה מתוך מסמכי חמאס שפורסמו בקיץ 2026. חצים מעזה, מלבנון, מסוריה ומירדן. סינוואר רצה שותפים. נסראללה היסס. ובבוקר ההוא חמאס פרץ מהדרום, בלי פלישה מקבילה של רדואן לגליל ובלי מטח איראני ישיר באותה שעה.

הוא זכר את השאלה שקרא מתחת למפה: "מה היה קורה אילו הכל נפתח בבת אחת?"

חנן נשען על האוטו ופתח עמוד נוסף. אם המתקפה תסוכל הלילה, סינוואר יישאר בחיים. המנהרות יישארו. מחסני הרקטות בלבנון יישארו. האם ישראל תצא לפרק את כל זה אחרי הצלחה מודיעינית מפוארת?

הוא ראה את הכותרת כמעט בלי להתאמץ: "נמנע פיגוע גדול. התושבים מתבקשים לחזור לשגרה".

אחר כך דמיין את מטח התגובה מעזה. אזעקות באשקלון, באשדוד, בגוש דן. אנשים ירדו למקלטים עם הילדים ועם הטלפונים, ובין עדכון לעדכון ינסו להבין למה החליטו לתקוף דווקא עכשיו.

"כי ההפגנות כואבות להם", יכתוב מישהו בקבוצת הרחוב. "הכי נוח להחליף נושא".

בתוך דקות ימלאו את המסך "בוגדים" ו"פשיסטים". מישהי תבקש להפסיק, הילדים קוראים את הקבוצה. יענו לה שהילדים שלה הם בדיוק הסיבה שאסור לשתוק.

חנן ראה את הצומת המוכר, את הדגלים ואת הכביש החסום. מישוהו יצרח למגפון שישרפו פה הכל לפני שייתנו להם לקחת את המדינה. אחר כך תישמע אזעקה. אנשים ירוצו לחפש מחסה, וכשיצאו יתחיל הוויכוח מחדש, הפעם גם על מי גרר אותם לעוד סבב בעזה. סרטון של נפילה בין בניינים יעבור מאלפי טלפונים לאלפי טלפונים, עם הכיתוב: "בשביל זה היינו צריכים מבצע עכשיו?"

בבארי מישוהו יכבה את החדשות ויחזור למיטה. בתו תבקש שישאיר את הדלת פתוחה. הוא ישאיר. לשניהם לא יהיה מושג איזה בוקר לא קרה. למחרת יתווכחו מי הדליף, ביום שני מי לקח קרדיט. בתוך שבוע יחזרו לריב על הרפורמה, עם עוד סיבה לחשוד זה בזה, ומעבר לגבול ילמדו למה הניסיון נכשל.

הוא כתב:

בפעם הבאה חמאס, חיזבאללה ואיראן יכולים לחכות זה לזה ולפתוח יחד.

הפעם העט לא רעד. זה הפחיד אותו יותר.

• • •

אודי פתח במכנסיים קצרים. בתו הקטנה עמדה מאחוריו עם לק על שלוש אצבעות.

"אמרת עשר דקות", אמרה.

"עוד עשר דקות".

"זה אותן עשר דקות או חדשות?"

"היא מתאימה לאגף תקציבים", אמר אודי.

חנן התיישב. על השולחן חיכה בקבוק קולה פתוח, ולידו צמר גפן שהילדה הספיקה לצבוע בוורוד. מהמטבח ביקשו מאודי להוציא את הכיסאות מהמרפסת.

”תשמע”, אמר חנן. ”נניח שמגיע מידע שמאפשר לעצור מתקפה גדולה מעזה. ממש בלילה שלפני”.

אודי הניח את הכוס. ”הגיע אליך מידע?”

”אני מנסה להבין מה עושים אחרי שמסכלים את המתקפה הזאת. חוזרים לשגרה?”

”קודם עוצרים. איזה מידע?”

”ואחר כך נכנסים לעזה? מפרקים את חמאס? גם את חיזבאללה?”

”חנן, אתה פה בשביל לדבר איתי על אירוע או להחליף את הקבינט?”

הטלפון שהיה מונח ביניהם רטט. אודי הציץ והפך אותו. מהחדר הילדה קראה שהוא חייב לראות מה קרה לאגודל שלה, והוא ענה שעוד רגע, בלי להוריד את העיניים מחנן.

”אנחנו מתווכחים כבר חודשים על שני אוהלים”, אמר חנן.

”אתה יודע מה יש מאחורי האוהלים האלה?”

כן. הוא ידע. מחסני רקטות, כוחות רדואן, מערכי לחימה שחיזבאללה בנה בתוך כפרים שלמים. הוא ידע גם מה ישראל תהיה מסוגלת לעשות למערך הזה בעוד שנה, ואיזה אומץ יידרש כדי לתת את הפקודה.

הוא רצה להראות לאודי את ספטמבר 2024: את הביפרים, את הפגיעה במפקדים, את הבונקר של נסראללה. שיראה בעיניים שאפשר. אבל אודי ישב מולו בערב חג, והטלפון שלו שתק שוב, והילדה המתינה בחדר עם אצבע שאסור לגעת בה עד שתתייבש. במדינה של הלילה הזה, אפילו הזאת האוהלים נחשבה סיבה אפשרית למלחמה שאיש לא רצה לפתוח.

”אחי, יש לך משהו למסור לי?” שאל אודי. הפעם דיבר לאט.

חנן פתח את המחברת. העמוד שכתב בחניה היה מקופל לאחור.

אם ידבר עכשיו, נדב יקום מחר וימצא שאין חלב. הוא יתקשר למיכל לשאול אם נשאר אצלם, יגיע בכפכפים וישאר עד הצהריים. ביום ראשון אמא תתקשר להתלונן שלא תלה לה את המדף. הוא יבטיח לבוא, והיא תגיד שהיא כבר לא מבקשת ממנו כלום, ושניהם יידעו שתבקש שוב ביום שלישי. חנן ראה את

השבוע הרגיל הזה לפרטיו, ויכול היה לתת להם אותו עכשיו. כל מה שנדרש היה לפתוח את הדף.

אם ישתוק, יחזרו השבועות שכבר חי. הוא ידע מי יתקשר ומי יחדל לענות, וגם זכר איך ישראל תכה באויביה בזה אחר זה, בלי שתצטרך לבלום באותו בוקר פלישה מעזה, פלישה מלבנון ומתקפת טילים מאיראן.

הוא לא ידע בבירור שהדרך האחרת תוביל לאסון גדול יותר. הוא רק הצליח לראות, צעד אחרי צעד, איך היא עלולה לעשות זאת.

”אני צריך עוד קצת זמן”, אמר וסגר את המחברת.

אודי לא קם. ”מישהו דיבר איתך? לקוח, חבר?”

”לא. אין לי מידע. זאת מחשבה שלא נותנת לי מנוחה.”

”אז בשביל מה אתה צריך זמן?”

חנן העביר אגודל על שפת המחברת ולא ענה.

”אם זה מודיעין, הזמן הוא חלק ממנו”, אמר אודי. ”אל תחכה שייגמר החג”.

חנן הנהן. המשפט הלך איתו עד הבית.

• • •

נדב הגיע עם ארבעה כיסאות ובלי שתייה.

”לא אמרתם”.

”אמרת שתביא”, אמרה מיכל.

”אז הייתה פה אי הבנה משותפת”.

חנן חיבק אותו חזק מדי. נדב טפח לו פעמיים על הגב, חיכה, ואז ניסה להתרחק מספיק כדי לראות את פניו.

”מה קרה, קיבלת תוצאות?”

”סתום. תיכנס”.

על החולצה של נדב היה כתם שמן קטן. הוא התיישב ליד נועה, לקח מלפפון חמוץ מהצלחת שלה והניח במקומו זית. כשהתלוננה אמר שזה שדרוג, ושאם היא לא מרוצה יש מחלקת פניות ציבור אצל אמא שלה. מיכל הביאה את הקערה הגדולה, נדב פינה לה מקום בלי להפסיק לדבר, וחנן עקב אחרי היד שלו על השולחן, אחרי הדרך שבה דחף בכף את האורז שנשפך בחזרה לצלחת. באמצע הארוחה פתח כפתור במכנסיים מתחת לשולחן, במחשבה שאיש לא רואה.

”אנחנו רואים”, אמרה נועה.

”אז תסתכלו על אבא. הוא יותר ייצוגי”.



הוא סיפר על פקח שנתן לו דוח כשהוריד שקיות אצל אמא. קודם תיאר את הרחוב, אחר כך את החניה, ואז חזר להתחלה כי שכח לציין שמדובר בשתי שקיות, אחת מהן עם אבטיח. נועה הניחה את המזלג ואמרה שלפי הזמן שהוא מספר את זה, הרוח מוצדק.

נדב הזדקף בכיסא, משך את הסנטר פנימה ולבש את הקול של הפקח:
"אדוני, פה כולם רק מורידים לאמא".

"ומה אמרת?" שאל חנן.

"אמרתי לו: אז תכיר ביניהן. שירדו לקפה, תחסוך לנו נסיעות".

מיכל צחקה לתוך הכוס. נועה ביקשה שיעשה שוב את הפקח, והוא עשה, הפעם עם יד על מותן, עד שמיכל אמרה שדי, עוד מעט הוא באמת יחלק להם דוחות. חנן כבר הכיר את הסיפור. הוא ידע שנדב שילם בסוף, ידע אפילו באיזו מילה יתבלבל כשיסביר למה לא ערער. ובכל זאת, כשנדב עצר לקחת עוד אורז, שאל איך זה נגמר.

"איך נגמר? שילמתי. אתה חושב שהוא שם בשביל לפתח שיחה?"

אחרי האוכל נדב עזר להוריד כלים. הוא עצר בפתח המטבח, עם שלוש צלחות על הזרוע, וחזר לשולחן לקחת את המלח. חנן קם לעזור לו, אף שלא נשאר כמעט מה לפנות. במטבח עמדו קרוב מדי זה לזה, פתחו יחד את הברז וסגרו אותו יחד, כמו בילדות כשהיו צריכים לגמור כלים לפני שיוכלו לצאת. "לך, שב", אמר נדב. "אתה מפריע מקצועי".

כשהלכו, חנן נשאר מול הטלפון. חייג לאודי וניתק לפני הצלצול. חייג שוב. כתב בקבוצת המשפחה: "אף אחד לא יוצא מחר מהבית". מחק.

הוא רצה עולם שבו נדב נשאר, אבל האויבים לומדים בדיוק את אותו לקח, ישראל מגלה בדיוק את אותה נחישות, ואמריקה מגיעה בדיוק באותו זמן.

בארבע בבוקר כבר ידע שלא ימסור את האזהרה. הוא הקיא בכיור. אחר כך שטף אותו, כדי שמיכל לא תראה. כשנשמעה האזעקה, עמד ליד דלת הממ"ד. הטלפון בכיסו רטט. על המסך הופיע השם של אודי, וחנן המתין עד שייעלם.

• • •

נדב התקשר קצת אחרי עשר בבוקר.

"אני יורד דרומה. יש אנשים שצריך לחלץ".

חנן נאחז בשפת השולחן. "אל תיסע". המילים יצאו בלחישתו.

"חנני, עזוב עכשיו. תומר כבר איתי. יש לו קשר עם אנשים שם".

חנן עצם עיניים. תומר, שחנן עדיין לא הכיר, שעוד לא היה חתנו. תומר, שסיפר אחר כך איך נדב עצר את הרכב כדי להעלות עוד אדם. תומר יישאר בחיים כדי לספר.

"תן לי אותו רגע", אמר.

הטלפון עבר מיד ליד. חנן שמע נשימה קרובה למיקרופון ואת נדב מבקש ממשהו למצוא לו כבל טעינה. אחר כך הבחור הצעיר אמר "כן?", בנימוס המהיר הזה ששומרים לאנשים שמפריעים באמצע משהו דחוף.

חנן הכיר את הקול שלו כשהיה עייף, ידע שיגיד שהוא לא רעב ואז יגמור את כל מה שמיכל תשאיר על השיש. הוא זכר איך תומר אחז בליבי בפעם הראשונה, שתי ידיים גדולות שלא ידעו איפה להניח את עצמן. עכשיו תומר חיכה על הקו. מבחינתו דיבר עם אח של הנהג.

"אתה שומע אותי?"

חנן ניסה להעלות את המקום שתומר תיאר לו אחר כך: מכונית עמוסה, אישה על הרצפה, נדב יוצא כדי להעלות עוד אדם. את הירי שיבוא מיד אחר כך זכר היטב. אבל איפה בדיוק יעצרו? בכל פעם שתומר סיפר, קפץ ממקום למקום וחזר לאחור. חנן הקשיב לאחיו שבסיפור, ולא למד ממנו את הדרך.

"לאן בדיוק אתם נכנסים?"

"עוד לא יודעים. שולחים לי מיקומים. נדב, תישאר בשמאל".

אפשר היה להגיד להם לחכות לצבא, לבקש מאודי שישלח משהו במקומם. בטלוויזיה המושתקת הופיע עוד אדם שפנה למצלמה, ומתחתיו הכתובת שבה חיכה לחילוץ. חנן זכר את התמונות שתומר יראה לו: אדם יחף, אישה שישבה על רצפת הרכב כי לא נשאר מקום. מי יגיע אליהם אם יעצור את נדב?

אולי בכל זאת יוכלו לנסוע בדרך אחרת, לחלץ ולהישאר בחיים. הוא ניסה למצוא בזיכרון פנייה שיוכל להצביע עליה, אפילו סימן בצד הכביש. תומר חיכה לתשובה.

"אתה תחזור משם ואחי לא", רצה לומר לו. זה היה עוצר את השיחה. אולי גם את המכונית.

"תשמרו אחד על השני", אמר.

נדב חזר לקו.

"ותביא לאמא משהו לאכול. היא תגיד שלא צריך".



אחר הצהריים הטלפון צלצל כשחנן עמד מול המקרר הפתוח. הוא הוציא קופסה, החזיר אותה ושוב הוציא, בלי לדעת מה חיפש. כשראה את שמו של תומר, סגר את הדלת.

"חנן?"

אותו קול מהבוקר, ועכשיו הבחור התקשה לגמור משפט. חנן הסתכל במיכל, שקמה מכיסאה עוד לפני שאמר לה דבר. תומר ניסה להסביר איפה עצרו, חזר להתחלה ונתקע שוב בשמו של נדב. חנן חיכה שיגמור. הוא כבר שמע את השיחה הזאת פעם.

הוא עדיין שאל אם בטוחים.

• • •

בלילה התקשר אודי שוב. הפעם חנן ענה.

”אני מנסה להשיג אותך מהבוקר. מה ידעת אתמול?”

חנן נשען על השיש. בכיור עוד עמדה קופסת האוכל שהוציא בשביל אמא.
”לא היה לי מידע”.

”אמרת מתקפה מעזה. אמרת בלילה שלפני. אני שואל אם מישהו דיבר איתך”.
”לא”.

אודי ביקש שיחזור על מה שאמר בביתו. חנן חזר על השאלה, על האוהלים,
על החשש שייכנסו מכמה גבולות יחד. את העמוד שכתב בחניה לא הזכיר.
”ואין לך שום דבר מעבר לזה?”

חנן אחז בשיש חזק יותר. ”אין לי מה למסור לך”.

אודי שתק. כשדיבר שוב, קולו היה אחר. ”שמעתי על נדב”.

חנן הוריד את הראש. מתוך הטלפון נשמע מישהו מבקש תמונת מצב מהצפון.
מחר, חשב. מחר חיזבאללה יפתח באש, קודם בהר דב. הירי הזה יהפוך
למלחמה שתוציא משפחות מהגליל לחודשים של מגורים בחדרי מלון. וגם
כאן עוד אפשר להגיד משהו לפני שזה מתחיל.

”אודי, בקשר לצפון...”

”מה עם הצפון? חנן, אם יש לך משהו, תגיד עכשיו”.

הוא הסתכל במחברת. כתב בה קודם:

חיזבאללה יירה בהר דב בבוקר. מתחת למשפט הוסיף: להעביר כוחות
עוד הלילה.

ומאיפה לעזאזל ייקחו אותם? בשדרות עוד נלחמים. בבארי עוד נלחמים. האם אודי ישמע "חיזבאללה יירה" ויבין פלישה? האם בישראל יחליטו להכות ראשונים? האם נסראללה, שבפעם הקודמת נכנס בהדרגה, יחליט הפעם שישראל כבר פתחה במלחמה כוללת?

חנן הביט בנקודה שאחרי המילה "בבוקר". לרגע כמעט הקריא את המשפט, כאילו הנקודה בסופו סוגרת גם את כל מה שאינו יודע.

"יש אצלכם מישהו שלא אכל?" שאל לבסוף.

"מה?"

"אני מכין כריכים".

אודי נשף אל הטלפון. "אני שולח לך מספר. תתאם איתו".

• • •

ביום ראשון מיכל החזירה לפעילות את קבוצת "השכונה בבידוד". חנן שכח שהיא עדיין קיימת. בסגר הראשון חילקו דרכה תרופות, חלות וציוד למי שלא יכול היה לצאת. עכשיו מיכל החליפה את התמונה של המסכה בדגל וכתבה: מי עם רכב גדול?

כשהוא נכנס למטבח היא עמדה עם הטלפון בין הכתף לאוזן וסימנה לו להעביר עט. "אני יודעת שאת לא צריכה", אמרה למישהי. "מה אכלת היום?" היא הקשיבה, רשמה שם על גב מעטפה וביקשה מחנן להוציא מהמקפיא קופסה קטנה. אחר כך התקשרה לרוקחת מהרחוב הסמוך, בלי לחפש את המספר.

"מאיפה את זוכרת מי גר לבד?" שאל.

"מאיפה אני זוכרת? התקשרתי אליהם שנתיים".

בפתח עמד בחור עם טלפון כבוי ושאל אם אפשר רק להטעין לכמה דקות. חנן שלף מהממ"ד את הכבל הארוך שקנה כשנועה למדה בזום ופרש אותו עד למרפסת. בסגר היה מתעצבן בכל פעם שנתקל בו במסדרון. עכשיו הבחור

התיישב ליד השקע, בשתי ידיים על הטלפון, וחיכה שיידלק. עוד שניים הצטרפו אליו, וחנן הביא להם כיסאות.

מיכל המשיכה לדבר מעל הראשים שלהם, לשלוח מישהו עם תרופה ולברר אצל אחרת מי נשאר בלי רכב. חנן נזכר בחודשים שבהם לא ידע אפילו לומר לנועה אם מחר תלך לבית הספר, ובשיחת הטלפון שבה הסביר לאמא למה לא יבואו לחג. בזמנו חיכה כל יום להודעה שאפשר לחזור לחיים הרגילים.

איתן ועמיקם הגיעו יחד להעמיס ציוד. בקיץ הם הפסיקו לדבר: איתן הלך להפגנות בקפלן, עמיקם נסע להפגנת התמיכה ברפורמה, ובקבוצת הרחוב הם הספיקו להודיע זה לזה מי הורס את המדינה.

עכשיו שניהם אחזו באותו ארגז, כל אחד מקצה אחר, ואיש מהם לא הסכים להיות הראשון שיגיד שהוא כבד. איתן ניסה להכניס אותו ישר לתא המטען. עמיקם אמר שצריך לסובב. לרגע חנן כבר שמע את הוויכוח הישן חוזר עם מילים חדשות, ואז איתן הרים את הצד שלו וסובב.



”אמרתי לך שזה ייכנס”, אמר עמיקם.

”בפעם הראשונה השנה אתה צודק”.

הארגז נתקע באמצע. שניהם הסתכלו על חנן.

בימי השבעה הם הביאו לאמא שלו קניות. עמיקם נסע עם איתן להביא את הבת של איתן מבסיס בדרום. בשבוע הבא איתן ישאיל לעמיקם את האוטו, וכעבור חודש הם יריבו שוב, בדרך לעוד משלוח. חנן זכר גם את המריבה הבאה. הפעם לא נבהל ממנה.

באחד הלילות מצא בטלפון את ההודעה האחרונה שכתב לעמיקם לפני המלחמה. משפט ארוך על אנשים שלא מבינים מהי מדינה. הוא קרא אותו עד הסוף ואחר כך כתב: ”תודה על אמא”.

• • •

אחרי השבעה קראו לו לתקן חדר קירור במלון של מפונים. נועה באה איתו לעזור עם הילדים. ליד המעלית נתקלו בתומר, בחולצה מתרומה עם שם של מסיבת רווקים שלא השתתף בה. כשראה את חנן מיד הניח את הארגז שהחזיק.

”אני יכול לספר לך שוב”, אמר.

”היום לא”.

תומר הנהן. נועה הסתכלה באביה, והוא הציג ביניהם. תומר הרים שוב את הארגז והראה לה איפה פתחו לילדים חדר משחקים.

בהמשך היום חנן עבר ליד מחסן המצעים וראה אותם יושבים על הרצפה, בין שקיות תרומה פתוחות, וממיינים גרביים קטנות. נועה מצאה גרב של ספיידרמן ושאלה מי תרם אחת בלבד.

”הוא בטח באמצע חילוץ”, אמר תומר.

היא צחקת. חנן זכר את הצחוק הזה, אבל שמע לראשונה מה גרם לו. הוא נשאר בפתח לחפש כביכול משהו בארגז הכלים, בזמן שתומר הזיז ברגל שקית

כדי לפנות לנועה מקום להישען על הקיר. היא לקחה ממנו חופן גרביים בלי להסתכל והמשיכה לדבר. כשאחד הילדים הציץ פנימה וביקש אותה, אמרה שתכף תבוא.

תומר מצא את הגרב השנייה והניח אותה ליד הברך שלה. נועה הרימה אליו מבט, שניהם חייכו, וחנן הוריד את העיניים לארגז. הוא ידע שבקרוב תומר יבקש ממנה משהו, והיא לא תשמע בפעם הראשונה.

בערב חזר הביתה, פתח את המגירה והחזיק את השעון. הכתר עדיין בלט. הוא יכול היה לדחוף אותו פנימה ולפגוש את שניהם כבר נשואים, לראות את ליבי, לגמור עם ההמתנה לאסונות שכבר יש להם תאריך בזיכרון שלו.

בסוף החזיר את השעון למגירה. למחרת היה צריך לסיים את חדר הקירור.



אחרי עוד יום של ירי בצפון, כתב לאודי שלוש שורות:

ביפרים.

ספטמבר.

אל תבזבזו את זה.

הוא מחק את השורה השלישית. אולי להפך? שיפעילו עכשיו. לחסוך חצי שנה של בתים שנפגעים ושל ילדים ששואלים מתי חוזרים.

בחדר הקירור היה איתו לב, חשמלאי שעלה מאוקראינה שנים קודם. הטלפון שלו עמד על ארגו והראה שידור מקייב. לב הרים לרגע את הראש: "חנן נו, דוואי, מביא מברג. אני אותך כבר פעמיים מבקש".

חנן הכניס את הטלפון לכיס והעביר לו מברג. בפעם הראשונה שחיו את החודשים האלה, עוד חשב על המלחמה של לב כעל חדשות חוץ. מאז ראה את רוסיה ממשיכה להילחם באוקראינה בזמן שבעלות בריתה במזרח התיכון סופגות מכות. היא תתמוך באיראן, תקיים איתה קשרים צבאיים ותאיים במילים, אבל לא תיכנס למלחמה ישירה בישראל ובארצות הברית כדי להציל אותה. במחברת שלו כבר הופיע חץ מאוקראינה לאיראן.

על המסך בניין בקייב איבד קומה, ולב הגדיל את התמונה באצבעות.

"המשפחה שלך שם?"

"שני רחובות משם".

לב לקח את הטלפון והתרחק כדי להתקשר. חנן נשאר עם המברג ביד, מול לוח החשמל הפתוח, וחיכה שיחזור.

בערב פתח שוב את ההודעה לאודי. המשפחה מקריית שמונה עדיין הייתה במלון; הפעלה של הביפרים עכשיו אולי תחסוך לה עוד חודשים שם. אבל כמה מכשירים כבר הגיעו לידי אנשי חיזבאללה בפברואר? הוא זכר את

הפיצוצים של ספטמבר, כשהכל כבר היה מוכן, ולא ידע כמה פעולות עוד נותרו בדרך אליהם.



גם המלחמה באוקראינה תתקדם בחודשים האלה, ובאמריקה יתקרבו לבחירות. ביידן עוד יישב בבית הלבן, אבל חנן כבר ידע שטראמפ יחזור אליו. משוגע, חשב חנן, אבל איתנו. הוא הסתכל בתאריך שבראש הטלפון. פברואר. שבעה חודשים לפני הפיצוצים שזכר.

חנן מחק את ההודעה והעתיק את שלוש השורות למחברת. לידן כתב:

מה באמת כבר מוכן עכשיו, ומה נדמה לי שמוכן, רק מפני שאני זוכר אותו מהעתיד?

//// / אפריל 2024

חנן ידע מראש באיזה לילה לא יישן.

הוא הטעין טלפונים, בדק את חלון הממ"ד והכניס בקבוקי מים. נועה ותומר נשארו אצלם. בשלב הזה תומר כבר ידע איפה הספלים, אבל עדיין שאל לפני שלקח.

כשהתחילו הדיווחים על השיגורים מאיראן, נועה התיישבה על המזרן והחזיקה את הברכיים. תומר הניח לידה כוס מים ונשאר לעמוד, כאילו עוד יש משהו שצריך לעשות לפני שמותר לשבת. מיכל הביאה שמיכה ושאלה אם לסגור כבר את הדלת. תומר ביקש רגע, הוא רק הולך לשירותים.

הם ידעו שהמתקפה יצאה לדרך. עכשיו היה צריך לחכות שתגיע.

מהסלון נשמע שוב אותו עדכון. חנן הגביר, הקשיב והנמיך. מיכל שאלה אם אמרו משהו חדש. הוא הניד בראשו. היא פתחה את ההתכתבות עם אמא שלו ובדקה אם קראה את ההודעה, ואז התקשרה, אף שדיברו לפני עשר דקות.

נועה הקלידה משהו בטלפון. מהמקום שבו עמד, חנן הספיק לקרוא: "ממ"ד מגן מפצצה גרעינית". היא הסתכלה בשאלה רגע ארוך, ואז מחקה אותה בלי לחפש. תומר חזר וסגר את הדלת. המתכת חרקה על המשקוף. הוא לחץ את הידית למטה, משך ושוב לחץ. גם אחרי שמיכל אמרה שסגור, נשאר עם היד עליה עוד רגע.

שנים שמעו על איראן, על העשרת אורניום, על הפצצה והזמן שעוד נשאר לעצור אותה. נועה גדלה עם האיום הזה ברקע. עכשיו ישבה יחפה על מזרן דק, מאחורי דלת שתומר בדק ביד, וחיכתה לגלות מה מכל הדברים שפחדה מהם עומד להגיע עד לכאן.

בחוץ נבח כלב. מישוהו גרר כיסא בדירה סמוכה. כל טלפון שרעד גרם לארבעתם להרים את הראש. מיכל פתחה בקבוק מים ולא שתתה. חנן ראה

שהפקק נשאר בכף ידה. היא הידקה סביבו את האצבעות בזמן שהקשיבה לקול של אמא שלו, ואז אמרה בקול רגיל לגמרי: "כן, כולנו פה. תומר גם". חנן הסתכל בנועה. לפני כמה שעות עוד התרגזה כי תומר גמר לה את החלב לקפה. עכשיו הכוס שהניח לידה עמדה מלאה, והיא לא הורידה את הרגליים מהמזרן.



הוא כמעט אמר לה שההגנה תצליח ליירט את רוב המתקפה. בבוקר תקום עם סימן על הלחי ותשאל מי רוצה טוסט; הוא זכר אפילו את הריח. הוא רצה לתת לה במתנה את הבוקר. "אבא, שב", אמרה.

הוא התיישב לצדה. היא הניחה את הראש על כתפו, והוא נשאר כך גם אחרי שהיד נרדמה. פעם בכמה דקות תומר הרים את הטלפון להקשיב לעדכון, עד שנשמט לו מהאצבעות אל השמיכה. חנן הרים אותו והניח בצד. לקראת הבוקר דיברו ברדיו על ההשתתפות האמריקנית והבריטית ועל יירוטים של ירדן. תומר פקח עיניים.

”ירדן?”

”ירדן”, אמר חנן.

תומר התרומם על מרפק והקשיב. גם חנן נשאר ליד הרדיו. הוא זכר היטב את השמות, ובכל זאת שמע אותם עכשיו אחרת, מתוך החדר שבו בתו נרדמה סוף סוף: מטוסים מארצות שונות יצאו באותו לילה ליירט את מה שאיראן שיגרה. מישוהו ישב בעמאן ליד מסך, זיהה מטרה ונתן פקודה. אותם הסכמים ששמע עליהם בחדשות במשך שנים אפשרו לאנשים האלה לעבוד יחד כשהיה צריך. תומר נשכב שוב. נועה משכה את השמיכה על כתפו בלי לפקוח עיניים. יום אחד תכסה כך את ליבי הקטנה, וחנן יעמוד ליד הדלת ויזהר לא להרעיש.

//// /
ספטמבר 2024

הביפרים התפוצצו, ואחריהם מכשירי הקשר.

עמיקם שלח לקבוצה צילום של הטלפון שלו וכתב: ”אם אני לא עונה, תבדקו מי היבואן”.

חנן לא צחק מיד. הוא פתח את המחברת בעמוד של פברואר והעביר אצבע על השאלה שכתב שם.

כשחיסלו את נסראללה, עמד במטבח המלון. אישה מקריית שמונה ביקשה שיגבירו את הרדיו. בעלה ניגב ידיים על המכנסיים והתקרב, כאילו יוכל לשמוע טוב יותר אם יעמוד ממש ליד המכשיר.

”בטוח?” שאלה.

חנן הנהן.

”הוא?”

”הוא”.

היא הסתכלה בבעלה. הוא הניח יד על גבה, והיא נשארה לעמוד עם המגבת ביד עד שהקריין חזר על ההודעה. אחר כך הניחה את המגבת על השיש והתיישבה. בעלה משך כיסא והתיישב לידה.

כמה ימים לאחר מכן הגיע אליו אודי, לקחת מקפיא ישן למחסן של היחידה. הם ישבו על ארגז בחצר.

"זוכר את האוהלים?" שאל חנן.

אודי הסתכל בו. "זוכר".

"לפני החג אמרת לי שאני לא יודע מה יש מאחוריהם".

"והיה".

"נו אז מה השתנה?"

אודי קילף את התווית מבקבוק המים. "היו לנו יכולות גם אז. לא הכל נולד השנה".

"אני לא שואל על היכולות".



מהרחוב נשמע צפצוף של רכב, ואודי חיכה לו שיעבור.

”כל השנים שאלנו מה יקרה אם ניכנס”, אמר. ”עכשיו אנחנו יודעים מה קורה כשלא”.

חנן הביט בידיים של אודי. אותן ידיים שהחזיקו את כוס הקולה בערב החג משכו עכשיו בתווית הרטובה, עד שנקרעה. במשך השנה הזאת אודי התקשר אליו בין הלוויה לפגישה, ביקש מקפוא, נהג, מישוהו שאפשר להעיר באמצע הלילה. חנן כבר ידע לפי הנשימה שלו כמה זמן עבר מאז ישן.

אודי שתה, ואז החזיר אליו את המבט. ”עד היום אני לא מבין למה באת אליי דווקא באותו ערב”.

”אתה עוד חושב על זה?”

”אתה היית מפסיק?”

חנן הוריד את העיניים. אודי המתין. כשהטלפון שלו צלצל, הפעם ענה מיד.

////// חורף 2024-2025

הוא נשאר.

כשמשטר אסד נפל, חנן ולב ישבו בחדר האוכל של המלון מול התמונות מדמשק. לב החזיק כוס קפה שכבר התקררה. הקריין הזכיר את רוסיה, וחנן הסתכל בו.

”נו, אצלנו אמרו רוסיה מנצחת בשבוע. שלוש שנים כבר לא נגמר להם זה שבוע”, אמר לב.

חנן זכר את הבניין בקיבוץ ואת לב יוצא מחדר הקירור עם הטלפון. הרוסים שהצילו פעם את שלטונו של אסד היו עכשיו שקועים במלחמה שלהם. גם חיזבאללה, ששלח בעבר לוחמים לסוריה, איבד את נסראללה ואת צמרת הפיקוד שלו וספג מכות בלבנון. דרך המדינה שעל המסך העבירה איראן במשך שנים נשק לחיזבאללה.

לב קם למלא מים חמים והניח לידו כוס חדשה. חנן פתח את המחברת. מתחת למילה "אוקראינה" הוסיף "סוריה", ומשם מתח קו ללבנון. הקו עבר על חשבונית של מדחס. היה צריך להקיף את המחיר כדי לא להתבלבל.

//// /
קיץ 2025

חנן עמד ליד המכונית של אודי. המקפיא היה קשור מאחור. אודי כבר הוריד את בלם היד כשחנן הרים אצבע. אודי עצר ופתח את החלון. "שכחתי משהו?"

חנן רצה לספר לו על המפציצים האמריקניים שיתקפו את פורדו. הפעם יכול היה לתת לו משהו טוב: כשישראל תתקוף את מתקני הגרעין, האמריקנים יצטרפו. אולי עם הידיעה הזאת יצליח אודי לישון לילה.

הוא התקרב לחלון. קודם ישראל, עמד לומר. אל תחכו להם. אבל מה יעשו כשיידעו שאמריקה ממילא בדרך? אולי ידחו את התקיפה הישראלית, יתנו לה להתחיל. הוא זכר את הסדר: ישראל יצאה, פגעה בהגנות האיראניות, ורק אחר כך באה ההחלטה האמריקנית.

"חנן?"

הוא התרחק מן החלון. "כלום. סע בזהירות".

בבית פתח את המחברת וכתב ליד "פורדו":

אם אספר להם שהאמריקנים יבואו, אולי יחכו להם.
ואם יחכו להם, אולי האמריקנים כבר לא יבואו...

כשישראל פתחה במבצע "עם כלביא", אודי התקשר לבקש שיקדים משלוח. "לפני שסוגרים את הכביש, אם אתה יכול". ברקע נשמעו פקודות, ואודי ניתק בלי לחכות לתשובה. חנן נשאר מול החדשות. חיזבאללה כבר ספג את המכות בלבנון, אסד כבר לא שלט בסוריה, והמטוסים הישראליים היו בדרך לאיראן. הוא קם לקחת את המפתחות.

הידיעה על התקיפה האמריקנית בפורדו תפסה אותו בממ"ד של אמא. על
המדף שמעל המיטה עדיין עמדו ספרי הלימוד שלו ושל נדב, עם שמותיהם
בכתב ידה על הכריכות.

"הם תקפו?" שאלה.

"כן".

"אמריקנים?"

"אמריקנים. מטוסים שלהם, פצצות שלהם".

אמא סידרה את הכרית שעל הכיסא שלה ונשארה להסתכל במטוסים.
במכשיר השני המשיכו להראות שידור מטהרן. חנן חיכה לשאלה הבאה שלה.

"תראה אם התריס סגור טוב", ביקשה.

חנן קם לבדוק.

• • •

באותו שבוע עמיקם שלח לו מאמר שפורסם באחד מעלוני השבת בבית
הכנסת. הכותרת הייתה "המלחמה שבאה בדיוק בזמן". חנן כבר קרא אותו
פעם, בעתיד, וזכר את המחשבה על הקורונה ועל השנים שקדמו למלחמה,
על ציבור שלמד לעמוד בשיבוש ממושך לפני שנדרש למאמץ הגדול יותר.

עכשיו, כשהגיע לשורה הזאת, שמע את מיכל מתקשרת לקשישה מהרחוב.
הרוקחת מהקבוצה הביאה לה תרופה, אבל מיכל רצתה לוודא שאכלה. על
הרצפה נח ארגז עם המטענים מהמלון. הכבל של הזום הציץ מתוכו. חנן העביר
אותו הצדה, שלא ייתקלו בו, והחזיר את הטלפון לשולחן.

נועה נכנסה עם תומר והניחה לידו צילום אולטרסאונד.

"אנחנו עוד בהתחלה", אמרה.

חנן החזיק את הנייר בקצות האצבעות. הוא היה דק וחלק יותר משזכר.
נועה התכופפה לידו להראות איפה להסתכל, ותומר עמד מאחוריה עם היד
על כתפה, מחכה שיגיד משהו. בתוך השחור והאפור חנן לא הצליח לזהות

דבר, ובכל זאת כבר ידע את השם של הילדה הזאת. הוא ידע איך תכווץ את כל הפנים לפני שתבכה, איך תתעצבן כשמוציאים לה את הכפית מהיד ואיך תשתתק כשהוא יעמוד איתה ליד החלון.

כמעט אמר "ליבי". במקום זה העביר אגודל מתחת לתמונה, בזהירות שלא לקפל אותה. נועה ותומר עוד לא בחרו שם. עוד לא קנו דבר. היה להם רק הדף הזה והסוד שהחזיקו ביניהם עד שנכנסו הביתה, והוא זכר תינוקת שהמשקל שלה חסר לו בידיים כבר כמעט שנתיים.



”אבא?”

הוא הניח את הדף על השולחן וקם לחבק אותה. נועה צחקה לתוך החולצה שלו, ואחר כך נשארה שם בלי לדבר. מעבר לכתפה ראה את תומר, והושיט גם אליו יד.

• • •

למחרת אחר הצהריים הלך לאמא עם מקדחה. המדף שנדב הבטיח לתלות עדיין עמד עטוף בניילון.

"עזוב", אמרה. "אתה עייף".

"שני ברגים".

"גם נדב אמר".

חנן הסתכל באריזה שנשענה על הקיר, בפינה שהניילון כבר נקרע בה, ואמא חזרה לקפל את המגבת שעל ברכיה. הוא הניח את המקדחה על הרצפה, התיישב על העקבים ופתח לאט את העטיפה. בשקית הקטנה היו שני ברגים ושני דיבלים. הוא סידר אותם לידו והלך להביא עיפרון.

כשגמר, אמא העמידה על המדף עציץ ואת התמונה של נדב, ואז הזיזה את שניהם קצת שמאלה.

"עכשיו טוב", אמרה.

חנן ישב איתה עד הערב, והיא סיפרה פעמיים על אותה שכנה. בפעם השנייה הוא שאל שאלה שלא שאל בפעם הראשונה.



• • •

בבית פתח את המחברת על השולחן.

הוא חיפש דף שיוכל לתלוש ולמסור לאודי. תאריך אחד, מקום אחד, בלי שיצטרך להסביר את כל השאר. ליד "פורדו" עצר. גם למשפט הקצר הזה כבר צירף עמוד של שאלות.

במשך חודשים ניסה למצוא את החיתוך הנקי. לקחת את האזהרה מכאן, את הניצחון משם, להשאיר את הילדה, להוציא את הקבר.

הוא עדיין רצה את אחיו. הוא עוד תפס את הטלפון כשקרה משהו מצחיק, לפני שנזכר שאין למי להתקשר. גם עכשיו יכול היה לשמוע אותו מספר את הסיפור על הפקח, ואת נועה מזרזת אותו להגיע לסוף.

חנן הניח את כף היד על הדף המקופל של ערב החג. הוא כבר לא רצה לפתוח אותו בפני אודי. לא נותרה הודעה שביקש למסור לפני שיחזור אל השולחן שבו ליבי מחכה לכיסא שלה. את הטבח ידע לשנוא בלי סוף, אבל את ההיסטוריה כולה כבר לא רצה להחזיר לאחור.

הוא הפך את המחברת ומצא עמוד ריק. למיכל כתב איפה שם את החלק שהזמינו למקרר, לאמא הכין תזכורת להתקשר לביטוח. ליד שמו של עמיקם רשם: "להחזיר כבל מאריך".

אחר כך סגר אותה, הכניס למגירה וענד את השעון.

"חנן, אתה בא?" קראה מיכל.

הוא דחף את הכתר פנימה עד שנקש.

//// /

ספטמבר 2026

"אבא, מה עם הכיסא? אני כבר לא מרגישה את הידיים".

נועה עמדה בפתח עם ליבי. הכווייה הייתה שוב על ידה של מיכל. כיסא האוכל נשען על הקיר.

חנן הושיט אליה ידיים. "תני לי אותה".

ליבי בדקה את פניו, תפסה את צווארון החולצה ומשכה. היה לה חלב בקפל הצוואר. הוא הרים אותה קצת יותר גבוה, עד שראשה נגע בסנטרו, והרגיש את העקב שלה נח על הבטן שלו. היא הייתה כבדה מכפי שזכר. כשהרחיק אותה לרגע כדי להסתכל בה, כיווצה את הפה במחאה, והוא החזיר אותה מיד אל החזה, תוך שנועה מסתכלת בשניהם ומחייכת.



בטלוויזיה חזרו לדבר על חמינאי, על המבצע עם האמריקנים ועל האיומים שעוד נותרו.

"להנמיך?" שאלה מיכל.

"כן".

הוא נשאר עם ליבי עד שהרפתה מהחולצה שלו. אחר כך ניגש למגירה, כשהיא עדיין על ידיו, ופתח את המחברת הישנה.

בין רשימות המקררים מצא את המילה "ביפרים". ליד "אוקראינה" עבר קו אל "סוריה" והקיף מחיר של מדחס. בעמוד האחרון הופיעה התזכורת להחזיר לעמיקם מאריך.

מיכל הציצה מעבר לכתפו. "את זה כבר החזרת".

”מתי?”

”לפני שנה, שכחת? עמיקם אמר 'סוף סוף'”.

חנן חזר לעמוד שכתב בחניה:

שש וחצי. נובה. בארי.

הוא יישר את הקיפול, ובמילה ”חטופים” מצא את הקרע הקטן שהעט עשה בנייר. הוא הניח עליו אצבע.

סיבי הנייר היו קשים בקצה הקרע. הוא זכר את העט נתקע שם, את הברך שעליה השעין את המחברת ואת האור במרפסת של אודי. עכשיו עקב באצבע אחרי הלחץ שהשאיר בעמוד. זאת המחברת שהרים מהמגירה כשחיפש את מפתח האלן. הקרע הזה כבר היה בה לפני שמשך את הכתר.

עד שמצא את השעון, זכר את הלילה בממ”ד כלילה שבו פחד עם כולם וחיכה לחדשות. עכשיו זכר גם איך ישב ליד נועה וחיכה לבוקר שכבר הכיר. שני הזיכרונות נשארו, ואף אחד מהם לא דחק את האחר. הוא הביט שוב בעמוד הראשון. האזהרה הייתה כאן עוד לפני שידע שיכתוב אותה.

ליבי משכה בדף והוא סגר מהר, לפני שתקרע אותו.

תומר מצא את מפתח האלן בתוך שקית הברגים. ”הנה”, אמר, ”היה פה כל הזמן”.

חנן לקח אותו, העביר לתומר את הילדה והתיישב על הרצפה להרכיב את הכיסא.



”אתה בטוח שאתה יודע איך?” שאלה נועה.

”אני יודע איך זה נראה בסוף...”

”כן, אבל הפעם תקרא את ההוראות.”

הוא חייך - ופתח אותן.

על המחבר

רועי פרל הוא מנהל פיתוח ותיק בהייטק, יזם ומייסד מכללת עלמיא לבינה מלאכותית והיברידית. לצד עבודתו הטכנולוגית הוא לומד ועוסק בתורת הקבלה, מתוך עניין מתמשך בתודעה, בתחושת הבחירה ובאופן שבו האדם פוגש מציאות שאינה תמיד ניתנת להסבר פשוט.

בשנים האחרונות הוא מחבר בין עולמות הטכנולוגיה, הבינה המלאכותית, הקבלה והנבואה, מתוך ניסיון להבין כיצד כלים חדשים ורעיונות עתיקים יכולים יחד להרחיב את התודעה האנושית - לא במקום האדם, אלא דרך העמקה של היכולת שלו לראות, לבחור ולפעול.

חמש דקות קדימה צומח מתוך המפגש הזה: בין ידיעה לבחירה, בין זמן לתודעה, ובין האפשרות לראות מה עומד לקרות לבין השאלה מה אנחנו עושים עם הידיעה הזאת.

בספטמבר 2026 חנן מוצא במגירה את שעונו הישן של אביו. משיכה אחת בכתר מחזירה אותו לערב שמחת תורה, שלוש שנים קודם, אל הלילה שלפני 7 באוקטובר.

הוא יודע מה עומד לקרות. הוא גם יודע למי להתקשר. אבל ככל שהוא מנסה לחשוב צעד אחד קדימה, השאלה הפשוטה לכאורה, איך מונעים את האסון, הולכת ומסתבכת. אם ישנה את הבוקר ההוא, מה עוד ישתנה יחד איתו? מה יינצל, מה יאבד, ומה יקרה לכל מה שעוד עתיד לצמוח מתוך השנים שאחריו?

חמש דקות קדימה הוא סיפור ישראלי ספקולטיבי על ידיעה שאינה מספיקה, על אחריות, על משפחה ועל המחיר של הניסיון לתקן את ההיסטוריה.

"האזהרה הייתה כאן עוד לפני
שידע שיכתוב אותה."

אחר. שש וחצי.
נובה. בארי.

רועי פרל